

Leonid Aliochin
PUOLĖ MULTIVERSUMO ANGELAI,
ANTRA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

Labiausiai trokšta atskleisti “puolusių angelų” atsiradimo paslaptį kiborgas Glebas, Naujųjų Tamplierių ordino narys, ir hakeris Antonas. Naršydami Miesto Dugną, Branduolį bei Dausas, Virtualioje Tikrovėje įsilauždami į slapčiausius mnemobankus ir korporacijų duomenų bazes, draugai netrukus sužino apie Gintarines Duris, Gintarinius Bokštus, apie superslaptą Projektą, kurio beveik visi dalyviai jau seniai likviduoti. Tačiau ir Antoną, ir Glebą ima medžioti tokios pajėgos, kad vilties likti gyviems beveik nėra...

“Stulbinantis naujojo tūkstantmečio romanas”.

"Книжное обозрение"

Iš rusų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
328 tomas. Serija įkurta 1990m.

Леонид Алехин

ПАДШИЕ АНГЕЛЫ МУЛЬТИВЕРСУМА

Москва, АСТ. 2003

Copyright © by Leonid Aliochin, 2003

Cover art copyright © by Luis Royo, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Antra dalis

PASMERKTAS MIESTAS

Pirmas skyrius

1

Sunkvežimis liovėsi čiaudėjęs. Jie atvyko. Antonas, prie vieno iš sisteminių blokų aistringai pliekęsis senoviniame, dar priešvirtualiųjų laikų, žaidime, to net nepastebėjo. Iš garsiakalbių aidėjo riksmi: “Yes, sir!”, “At your service!”, “Aaaaa-arggggggh!”, žvangėjo kalavijai.

- Leitenante, prašau, pagrabaliok už monitoriaus į kairę nuo savęs, - kreipėsi Orakulas į riterį.

- Ten kabo ausinės. Užsidėk jas.

- Kam? - pasidomėjo Glebas, imdamas iš už monitoriaus “JBL” ausinių pussferes.

- Noriu pasikuždėti su tavimi.

Ausinėmis priartintas balsas skambėjo taip aiškiai, kad Glebas vos susitvardė neatsigręžęs: ar tik Žvejys nestovi už nugaros? Erdvinio garso su-

kelta iliuzija.

- Kalbėsiu trumpai, - maloniai nustebino Orakulas. - Noriu tavęs paklausti tik dviejų dalykų. Pirmas: ar sugebėsi susprogdinti kunišką EM-miną "Tipas-12"? Ten viskas paprasta, sprogdimo delstis suderinta dviem minutėms, reikia tik įstatyti detonatorių.

- Atsakymas teigiamas.

EM-minos buvo skirtos naikinti sudėtingą elektroniką, tad, perėjus prie kvaziorganinių bazių, tapo nebenaudingos. Galingi elektromagnetiniai impulsai, visiškai suardantys senų informacinių laikmenų darbinį paviršių ir sudeginantys valdymo kontūrą, naujos kartos skaičiavimo technikai buvę nebuvę. Šis ginklas - toks pat reliktas, kaip ir šios priekabos viduriai.

- Antras klausimas: ar žinai, ką veikė mano vadovaujama mediumų grupė?

- Maždaug.

Kol dvylikametis Georgijaus Svetlovo sūnus, įėjęs pro Duris, tapo pirmuoju "svečiu", egzistavo tik vienas būdas gauti informacijos iš vadinamojo

Gintaro Kambario.

Jos buvo mediumės - vienuolika merginų, daugiausia iš ryšių grupės, atrinktų sekinančiais testais. Kodėl nebuvo mediumų vyrų, Glebas nežinojo. Kaip nežinojo ir paties informacijos išgavimo proceso detalių. Jiedu su Irina šios temos stropiai vengdavo.

- Vos įkūrus Projektą, man pavyko užčiuopti tam tikrą dažnį, kuriuo būdavo galima susisiekti su Gintaro Kambariu, - pasakė Orakulas, kalbėdamas apie Nikolajų Tokarevą, savo velionį originalą. - Iš esmės tai sustiprintos žmogaus smegenų spinduliuojamos bangos. Schema atrodė taip: viename gale Gintaro Kambarys, kitame - viena arba grupė mediumių su jaugintais stiprintuvais. Mediumę nugramzdindavome į ryšio transą, o tuomet likdavo tik laukti, kol šitas šamanystės ir aukštųjų technologijų mišinys suveiks. Kartais nepešdavome nieko. O kartais, pasibaigus seansui, mūsų mnemoskeneriai pateikdavo kaip tik tai, dėl ko ir stengėmės. Informaciją. Technologijas. Ar žinai, kad "mėlyno aksomo" formulė gauta iš Gintaro Kambario? - netikėtai paklausė Oraku-

las.

- Net nenutuokiau.

- O kad geriausių rezultatų "mediumės" pasiekdavo, paveiktos psichotropinių medžiagų, konkrečiai, "aksomo", žinai?

- Ne. - Glebas susiprotėjo. - Ira taip pat? Ji...

- Taip, - patvirtino Orakulas. - Irina taip pat var-tojo "aksomą". Bijau, kaip tik jo, o drauge - ir dažnų nenumatytų veiksnių poveikis smegenims ir nulėmė jos ligą, o vėliau - komą. Man labai gaila.

Glebas slopiai sugargė.

- Kaip tik aš, Nikolajus Tokarevas, primygtinai reikalavau reguliariai vartoti "aksomą". Gali manyti, kad dėl visko, kas nutiko, kaltas aš.

Kažkur Glebo sąmonėje pasisuko nematomas jungiklis, sugrąžinęs jam ramybę.

- Kodėl papasakojai man? - paklausė jis.

- Dar kartą žvilgtelėk ten, iš kur paėmei ausines, - pasiūlė Orakulas. - Po mėlynos plėvelės skiaute...

Po plėvelės skiaute jis aptiko šį tą įdomaus.

Pirmiausia - elektromagnetinę miną "Tipas-12". Nedidelį juodą diską atsukamu dangteliu, po kuriuo įstatomas detonatorius. Beje, štai ir jis, šalia.

- Netrukus aš paprašysiu tavęs užmušti visą šitą šiukšlyną, vadinamą Orakulu, - sušiureno balzas ausinėse. - Ir tu nesudvejosi. Ar ne?

- O kas man sutrukdys padaryti tai dabar pat? - paklausė Glebas.

- Smalsumas, - atsakė Orakulas. - Juk nori sužinoti savo tikrąjį vardą?

Nieko nebesakydamas Glebas nusiėmė ausines. Ir įsidėjo detonatorių į kišenę.

Jis išlipo iš sunkvežimio ir nutręšė iš vieno Sūnų cigaretę. Iš paskos laukan markstydamasis iššoko ir Antonas apžilpusiomis raudonomis akis.

- Gryniausia pragaištis, - pasakė jis. Gal apie cigaretę, kurią jam ištiesė Glebas, o gal apie jį įtraukusį žaidimą. - Klausyk, to Orakulo aš paklausiau - o kodėl *angelai* prisistatys būtent čionai, na, į Druidų Namus? Žinai, ką jis man atsakė?

- Ką?

- Ogi štai ką: prisistatys todėl, kad moka skaityti ženklus. Kaip tau patinka?

- Niekaip, - abejingai atsakė Glebas, sumindamas nuorūką. - O tau?

- Man? Tik pagalvok, gyvename suknistame trečiajame tūkstantmetyje, o jis apie ženklus... Nors užsikrušk... Žinai, ką manau? Manau, kad ir kas jis būtų, - Antonas gaudžiai pabarbeno į metalinį priekabos šoną su didžiuliu drugelio logotipu, - gudriasubinis fokusininkas ar tikros asmenybės matrica, makaulė jo tikrai išklerusi.

Kartais jis sapnuodavo. O gal tai būdavo kažkas kita? Juk nuo tada, kai *prabudo*, jis daugiau nebemiegojo.

Senas tiltas. Laiko ir rūdžių išgraužti bėgiai. Apačioje, toli apačioje, betonas, plokščių sandūromis padalytas į kvadratus. Ilgai žiūrint į juos, apsvaigsta galva ir suima noras žengti Tą Žingsnį.

- *Nebijok, - sako Jis, Jo balsas nei vyriškas, nei*

moteriškas. - Tai nesudėtinga.

- Kas nesudėtinga?

- Skraidyti. Svarbiausia neabejoti ir negalvoti apie tai, kad gali nukristi. Tu nenukrisi.

- Kodėl?

- Tu sutvertas kitkam. Kaip ir aš. Žiūrėk.

Jis žengia pirmyn, per kraštą. Nedvejodamas.

Ir kaustytų jo batų rinčiuoti padai pakimba virš tuštumos. Vėjas plaiksto atsegto lietpalčio skvernus. Tarsi nuleistus sparnus.

- Matai, - sako jis. - Paprasta.

- O jei aš nesugebėsiu?

- Sugebėsi. Duok man ranką, ir aš išmokysiu tave. Eikš čionai.

“Einu”, - sušnibždėjo jis, nors “Greitosios pagalbos” furgone daugiau nieko nebuvo. Lavonai, ir tie seniai išnykę utilizatoriuje. Kai dar buvo žmogus, Jurgenas Tisenas garsėjo ypatingu tvarkingumu.

Jis sustojo netoli paslaptinai švytinčios Druidų Namų pussferės, per keturiasdešimt metrų nuo

įėjimo. Nesuvokė, kodėl atvažiavo būtent čia ir ką ketina nuveikti. Jį ginė Tikslas. O dar jis skaitė ženklus, neregimus žmogaus akiai.

Geltonas "Globalinių komunikacijų" remonto tarnybos furgonas išsuko iš už kampo, kuo tiksliausiai atkartodamas "Greitosios pagalbos" maršrutą. Ant mašinos stogo sukosi kukli parabolinės antenos lėkštelė.

Be jos foninių trikdžių knibždančiame eteryje nelengva būtų susekti mažyčio įauginto pėdsekio signalą. O dabar štai jis, brangusis, raudona mirksinti dėmelė operatyvinėje planšetėje. Nuotolis - šimtas dešimt metrų. Judėjimo kryptis - dvylika laipsnių į pietryčius. Judėjimo greitis...

- Grupė "du", atvykome, - pasakė majoras Klimontovas. - Pradėkite operaciją.

Atsigręžęs į savo žmones, jis mestelėjo: "patikrinti "Greitąją". Galinės "remontininkų" durys atsilapojo, ir trys vyrai su adatinais puolė prie Jurgeno mašinos. Vienas įbruko vamzdį į kabiną, kiti du priėjo iš galo. "Švaru", - parodė tas, kuris tu-

rėjo įaugintą skenerį, ir jo porininkas atidarė duris. Iš tiesų, švaru. Visur steriliai balta. Ir nė gyvos dvasios.

- Ko tau ten reikia, vaikine? - burbėjo sau po nosimi Klimontovas, segiodamasis kirasą, ant šlaunio dėklą pritaikydamas adatiniam automatiui. - Ko atsibeldei čionai?

Po kelių minučių jie prisikas iki to vikruolio šunsnukio. Ir majoras išpeš atsakymus į klausimus, kurie trikdo jo ramybę. O kas dar blogiau, griaua tolesnę jo karjerą.

Pavyzdžiui, kas laisvam naudojimui atvėrė uždarą "Globalkomo" klientų bazę?

- Grupė vienas, pirmyn, - sukomandavo majoras. - Šaudyti *tik* po įsakymo. Naudoti *tik* sustabdymo užtaisus. Grupė du, iki atskiro nurodymo liekate pozicijoje.

Brolis Jegoras palietė Antono ranką. Nusivedė jį atokiau nuo vinasvaidžius dalykiškai užtaisinėjančių Sūnų. Visi jie, neišskiriant nė Jegoro, dabar vilkėjo nebe juodas sutanas, o žalius druidų apsi-

autalus.

- Orakulas liepė leisti tau pasikalbėti su savo mergina. - Jis ištiesė Antonui mobilaus ryšio įtaisą "Nokia", panašų į moterišką moliusko kriauklės formos pudrinę. - Imk, numerį aš jau surinkau.

- O kaip tu kalbiesi su Orakulu? - pasidomėjo Antonas, kuris nepastebėjo, kad Sūnus būtų lipęs į sunkvežimį. - Mintimis?

Brolis Jegoras paskersakiavo į jį, kaip į žmogų, kurio psichikos būkle staiga suabejojo. Atmetė gobtuvą ir parodė mažytį mikrofoną su ausine.

- Infraraudonųjų spindulių prievadu jie susieti su daikčiuku, kurį laikai rankoje, - paaiškino Orakulo Sūnus. - Pastaruosius penkiasdešimt metų jis naudojamas ryšiui dideliais nuotoliais, - pridūrė neslėpdamas ironijos.

- Šmaikštuolis, - burbtelėjo Antonas, keldamas įtaisą prie ausies. Ir išgirdo:

- Antonai? Antonai, čia tu? Antoša?

- Marta... - Jam užlūžo balsas. - Tai aš, mieloji.

- Aš tavęs nematau!

- Negali manęs matyti, ryšys tik garsinis. - "Ką

aš plepu!” - Marta, kur tu?

- Aš... aš nežinau, Antonai. Nežinau. Tai viešbutis, su manimi yra kažkokie du vienuoliai. Jie sakė, netrukus tu atvažiuosi manęs. Ar atvažiuosi, Antonai? - Jos balse buvo justis isteriškos gaidelės.

- Antonai?!

- Taip, mieloji, taip, netrukus atvažiuosiu. Pasiimsiu tave, viskas bus gerai. Ar tavęs neskriaudė?

- Ne, Antonai, aš... - Ji pratrūko raudoti. - Atvažiuok greičiau, prašau tavęs.

- Atvažiuosiu! - išrėkė jis. - Viskas bus gerai!

“Kriauklelėje” spragtelėjo, ir ramus Orakulo balsas ištarė:

- Atleiskite, kad nutraukiu, bet laikas spaudžia. Antonai, tau metas vidun. Kuo greičiau baigsime, tuo greičiau pasimatysi su Marta.

- Eik tu! - užbliovė Antonas. - Leisk su ja pasikalbėti!

Spragtelėjimas. Ir tyla.....

Pastabos

- 1) Abunai! - šūksnis, perspėjantis apie pavojų (jap.).
- 2) Sasimis - japonų patiekalas iš plonyčių žalios žuvies luistelių.
- 3) Mass-komi - žiniasklaida (jap. *šnek.*).
- 4) Fegas - federalinė gynyba (žarg.).
- 5) Sajonara - sudie (jap.).
- 6) Taip žmogų apibūdino Platonas.
- 7) Rest *im pacem* - IIsėkis ramybėje (lot.).
- 8) KKD - kovinės koloidinės dujos.
- 9) "Supti švytuoklę" - specialiujų tarnybų žargonu reiškia atlikti tam tikrą veiksmų seką, traukiantis nuo taikymo linijos "vamzdis - kūnas". Karys forsuotais refleksais - kiborgas arba "naujasis žmogus" - gali išvengti kulkos net po to, kai į jį iššauta.
- 10) Šivos *šokis* - pasaulinių irimo bei atsinaujinimo procesų alegorija. *Avatara* - hinduizmo soteriologijoje mirtingas dievybės įsikūniji-

mas, vykdančias jos valią žmonių pasaulyje.
Juga - mūsų pasaulio egzistencijos periodas (pavyzdžiui, Kali juga, kurioje gyvename šiuo metu, yra Pasaulio Pabaigos pirmtakė).

- 11) Jarlas - Viduramžiais Šiaurės šalyse karaliaus paskirtas vietininkas.
- 12) VRML-III - Virtual Reality Markup Language, programavimo kalba, vartojama visuose Virtualiosios Tikrovės 2040 metų prieduose.
- 13) Janas - romėnų mitologijoje įėjimų ir išėjimų, durų ir išvis kiekvienos pradžios (metų, mėnesio, žmogaus gyvenimo) dievas. Vaizduojamas su raktais, 365 pirštais, dviem į priešingas puses nukreiptais veidais.
- 14) Ginkitės! (pranc.)
- 15) Ichoras - uolienuų metamorfozės procese išsiskiriantis vanduo, didelio slėgio ir aukštos temperatūros sąlygomis idealus silikatų tirpiklis.
- 16) Tai ištrauka iš "Requiem", katalikų gedulingų mišių. "O, teisėjau, tu teisingas, būk, meldžiu, man gailestingas rūščių dieną".